	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Ἑβδομαδιαία ἠλεκτρονικὴ ἔκδοση Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 1^ο Τεύχος 18 Πέμπτη 30 Μαΐου 2024</p> <p style="text-align: center;">Ἀθανασίου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως (17^η Μαΐου π. ἡμ.)</p>
---	---	--

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς Τῆς Σαμαρείτιδος

(Ιω. δ' 5-42)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ Κύριος εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἅν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μὴ σὺ μείζων εἶ

τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δι' ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὑπάγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνή καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, πιστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρί ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε, τί ζητεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνή καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἡρώτων αὐτόν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· μή τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς

λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδου λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρη καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναίκος, μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός.

Μετάφραση

Ὅταν λοιπὸν ὁ Κύριος ἔνωσε ὅτι ἄκουσαν οἱ Φαρισαῖοι ὅτι ὁ Ἰησοῦς κάνει καὶ βαπτίζει περισσότερους μαθητὰς παρά ὁ Ἰωάννης -ἂν καὶ βέβαια δὲν βάπτιζε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ του-ἀφῆκε τὴν Ἰουδαία κι ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλιλαία, ἔπρεπε δὲ νὰ περάσει ἀπὸ τὴ Σαμάρεια. Ἔρχεται λοιπὸν στὴν πόλι τῆς Σαμαρείας πού λέγεται Συχάρ, κοντὰ στό χωράφι πού ἔδωσε ὁ Ἰακώβ στὸν γιό του Ἰωσήφ κι ἐκεῖ ἦταν ἓνα πηγάδι τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ Ἰησοῦς κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία καθόταν ἔτσι χωρὶς τίποτε πάνω στό πηγάδι. Ἦταν περίπου ἕξ ἢ ὡρα. Ἔρχεται μία γυναίκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια νὰ βγάλῃ νερό. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς «Δός μου νὰ πιῶ». Οἱ μαθηταὶ του εἶχαν φύγει στὴν πόλη νὰ ἀγοράσουν τροφές. Τοῦ λέει λοιπὸν ἡ γυναίκα ἢ Σαμαρείτιδα «Πῶς ἐσύ πού εἶσαι Ἰουδαῖος ζητᾶς νὰ πιεῖς ἀπὸ ἐμένα πού εἶμαι γυναίκα Σαμαρείτιδα; Διότι οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες δὲν χρησιμοποιοῦν τὸ ἴδιο πρᾶγμα μαζί». Τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τῆς λέει «Ἄν ἤξερες τὴ δωρεὰ τοῦ

Θεοῦ , καὶ ποίος εἶναι αὐτὸς ποῦ σοῦ λέει Ἰδός μου νὰ πιῶ, θὰ τοῦ ζητοῦσες ἐσύ, καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό».

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα «Κύριε, καὶ κουβᾶ μὲ σχοινὶ δὲν ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ ζωντανὸ νερό; Μήπως ἐσὺ εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακώβ, ποῦ μᾶς ἔδωσε τὸ πηγάδι, καὶ ἤπιε ἀπὸ αὐτὸ κι ὁ ἴδιος καὶ οἱ γιοὶ του καὶ τὰ ζῶα του;» Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τῆς εἶπε «Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ, θα διψᾶσει πάλι, ὅποιος ὅμως θα πιεῖ ἀπὸ τὸ νερὸ ποῦ θὰ τοῦ δώσω, θα γίνεῖ σ'αὐτὸν πηγὴ νεροῦ ποῦ ξεπηδάει γιὰ ζωὴ αἰώνια».

Λέει σ'αὐτὸν ἡ γυναίκα «Κύριε, δός μου αὐτὸ τὸ νερὸ γιὰ νὰ μὴ διψῶ, μήτε ν'ἀρχωμαι ἐδῶ ν'ἀντλῶ». Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς «Πήγαινε φώναξε τὸν ἄντρα σου κι ἔλα ἐδῶ». Ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα καὶ εἶπε «Δὲν ἔχω ἄντρα». Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς «Καλὰ εἶπες ὅτι Ἰδὲν ἔχω ἄντρα ἰδιότι ἄλλαξες πέντε ἄντρες, κι αὐτὸν ποῦ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι ἄντρας σου. Αὐτὸ τὸ εἶπες εἰλικρινά». Τοῦ λέει ἡ γυναίκα «Κύριε βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας προσκύνησαν στὸ βουνὸ αὐτὸ καὶ σεῖς λέτε ὅτι ὁ τόπος ποῦ πρέπει νὰ προσκυνοῦμε εἶναι στὰ Ἱεροσόλυμα».

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς «Γυναίκα, πιστεψέ με ὅτι ἔρχεται ἡ ὥρα ποῦ οὔτε στὸ βουνὸ αὐτὸ οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα θα προσκυνήσετε τὸν πατέρα. Σεῖς προσκυνᾶτε αὐτὸ ποῦ δὲν ξέρετε, ἐμεῖς προσκυνοῦμε αὐτὸ ποῦ ξέρουμε διότι ἡ σωτηρία εἶναι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἀλλ'ἔρχεται ὥρα, καὶ εἶναι τώρα, ποῦ οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θὰ προσκυνήσουν τὸν πατέρα πνευματικὰ καὶ ἀληθινὰ διότι κι ὁ πατέρας τέτοιους τοὺς θέλει αὐτοὺς ποῦ τὸν προσκυνοῦν. Ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα, κι αὐτοὶ ποῦ τὸν προσκυνοῦν πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν πνευματικὰ κι ἀληθινὰ».

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα «Ξέρω ὅτι ἔρχεται ἓνας Μεσσίας ὁ λεγόμενος Χριστὸς ὅταν ἐρθεῖ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ μάθει ὅλα». Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς «Ἐγὼ ποῦ σοῦ μιλάω εἶμαι». Καὶ τῆ στιγμῇ αὐτῇ ἦρθαν οἱ μαθηταὶ του κι ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ποῦ μιλοῦσε σὲ γυναίκα κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ εἶπε «Τὶ ζητᾶς ἢ τί λὲς μὲ αὐτή;» Τότε ἡ γυναίκα ἀφῆκε τὴ στάμνα τῆς κι ἔφυγε στὴν πόλι, καὶ λέει στοὺς ἀνθρώπους «Ἐλᾶτε νὰ δῆτε ἓναν ἄνθρωπο ὁ

ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός;» Τότε βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλι κι ἔρχονταν σὲ αὐτόν.

Στὸ ἐνδιάμεσο οἱ μαθηταὶ τὸν παρακαλοῦσαν λέγοντας «Ραββί, φάγε». Κι ἐκεῖνος τούς εἶπε «Ἐγὼ ἔχω νὰ φάω φαγητὸ, πὺν ἐσεῖς δὲν τὸ ξέρετε». Τότε οἱ μαθητὲς ἔλεγαν μεταξὺ τους «Μήπως τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάει» Τούς λέει ὁ Ἰησοῦς «Φαγητὸ δικὸ μου εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα αὐτοῦ πὺν μ'ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο του. Σεῖς δὲ λέτε ὅτι Ἐκὼμῃ ἕνα τετράμηνο μένει, κι ἔρχεται ὁ θερισμός»; Νὰ, σὰς λέω, σηκώστε τὰ μάτια σας καὶ δῆτε τὰ χωράφια, ὅτι ἄσπρισαν καὶ θέλουν πια θερισμό. Κι αὐτὸς πὺν θερίζει παίρνει μισθὸ καὶ συνάζει καρπὸ γιὰ ζωὴ αἰώνια, γιὰ νὰ χαίρωνται μαζί κι αὐτὸς πὺν σπέρνει καὶ αὐτὸς πὺν θερίζει. Διότι ἐδῶ εἶναι ὁ ἀληθινὸς λόγος, ὅτι ἄλλος εἶναι ἐκεῖνος πὺν σπέρνει κι ἄλλος ἐκεῖνος πὺν θερίζει.

Ἐγὼ σὰς ἔστειλα νὰ θερίζετε σπαρτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο σεῖς δὲν κοπιάσατε, ἄλλοι κοπίασαν, καὶ σεῖς μπήκατε στὸν κόπο τους». Ἀπὸ δὲ τὴν πόλι ἐκείνη πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες πίστευσαν σὲ αὐτόν χάρι στὸ λόγο τῆς γυναίκος, πὺν μαρτυροῦσε ὅτι «Μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα». Ὅταν λοιπὸν ἦρθαν σ'αὐτόν οἱ Σαμαρεῖτες, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνει σ'αὐτούς κι ἔμεινε ἐκεῖ δύο μέρες καὶ χάρι στὸ λόγο του πίστευσαν πολλοὶ περισσότεροι, καὶ στὴ γυναῖκα ἔλεγαν ὅτι «Πιστεύουμε πια ὅχι ἐπειδὴ τὸ εἶπες ἐσὺ ἀλλὰ διότι οἱ ἴδιοι ἀκούσαμε καὶ ξέρουμε ὅτι αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός».

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

(Πράξ. ια' 19-30)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διασπαρέντες οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν

χειρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἦκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὗρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς.

Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠῦπορεῖτό τις, ὤρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Μετάφραση

Οἱ χριστιανοὶ ποὺ εἶχαν διασκορπιστεῖ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα , μετὰ τὸ διωγμὸ ποὺ ἀκολούθησε τὸ λιθοβολισμὸ τοῦ Στεφάνου ἔφτασαν ὡς τὴ Φοινίκη, τὴν Κύπρο καὶ τὴν Ἀντιόχεια. Σὲ κανέναν δὲν κήρυτταν γιὰ τὸν Χριστὸ παρὰ μόνο στοὺς Ἰουδαίους. Ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ μερικοὶ Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, ποὺ εἶχαν ἔρθει στὴν Ἀντιόχεια καὶ κήρυτταν στοὺς ἑλληνόφωνους Ἰουδαίους τὸ χαρμόσυνο μήνυμα ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριος. Ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου ἦταν μαζί τους, καὶ πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ πίστεψαν καὶ δέχτηκαν τὸν Ἰησοῦ γιὰ Κύριό τους.

Οί ειδήσεις γι'αὐτὰ ἔφτασαν καὶ στὴν ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἔτσι ἔστειλαν τὸ Βαρνάβα νὰ πάει στὴν Ἀντιόχεια. Αὐτός ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ καὶ εἶδε τὸ ἔργο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, χάρηκε καὶ τοὺς συμβούλευε ὅλους νὰ μένουν ἀφοσιωμένοι στὸν Κύριο μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά. Ὁ Βαρνάβας ἦταν ἄνθρωπος ἀγαθός καὶ γεμᾶτος Ἅγιο Πνεῦμα καὶ πίστη. Ἔτσι, πολὺς κόσμος προστέθηκε στοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου.

Ἔστερα ὁ Βαρνάβας πῆγε στὴν Ταρσό γιὰ νὰ ἀναζητήσει το Σαῦλο. Ὅταν τὸν βρῆκε, τὸν ἔφερε στὴν Ἀντιόχεια. Ἐκεῖ συμμετεῖχαν στὶς συνάξεις τῆς ἐκκλησίας γιὰ ἓναν ὀλόκληρο χρόνο καὶ δίδαξαν πολὺν κόσμο. Ἐπίσης, στὴν Ἀντιόχεια γιὰ πρώτη φορὰ ὀνομάστηκαν οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ «Χριστιανοί».

Ἐκεῖνες τὶς μέρες κατέβηκαν ἀπὸ τα Ἱεροσόλυμα προφῆτες στὴν Ἀντιόχεια. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἄγαβο, προανάγγειλε μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι θὰ πέσει σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη μεγάλη πείνα, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Κλαύδιος. Οἱ χριστιανοὶ στὴν Ἀντιόχεια ἀποφάσισαν νὰ στείλουν βοήθεια στοὺς ἀδερφοὺς ποὺ κατοικοῦσαν στὴν Ἰουδαία, ὅ,τι μπορούσε ὁ καθένας. Αὐτὸ κι ἔκαναν ἔστειλα τὴ βοήθειά τους μὲ τὸ Βαρνάβα καὶ τὸν Σαῦλο στοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἱεροσολύμων.

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Ἡ πέμπτη κατὰ σειρά Κυριακή, εἶναι ἀφιερωμένη σὲ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, ἡ ὁποία βρέθηκε στὸν δρόμο τοῦ Ἰησοῦ καὶ μίλησε μαζί του. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ φέρει νερὸ καὶ τελικὰ γνώρισε τὸν Μεσσία, πίστεψε σὲ Αὐτόν, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιό Του καὶ τελικὰ μαρτύρησε γιὰ τὴν πίστη της. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἡ μετέπειτα Ἁγία Μεγαλομάρτυς Φωτεινὴ ἢ Σαμαρείτιδα.

Ὁ Κύριος περνῶντας ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, κουράστηκε ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία καὶ ἔκατσε νὰ ξεκουραστεῖ στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ἐκεῖ μιὰ γυναῖκα Σαμαρείτιδα ἦρθε γιὰ νὰ βγάλει νερὸ καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δώσει. «Δῶσε μου νὰ πιῶ» τῆς λέει. Ἦταν μεσημέρι καὶ ὁ Κύριος ἦταν διψασμένος. Οἱ μαθητές του εἶχαν πάει στὴν κοντινὴ πόλη γιὰ νὰ βροῦν φαγητὸ καὶ ἦταν μόνος του. Μὲ αὐτὲς τὶς πληροφορίες ὁ εὐαγγελιστὴς μᾶς λέει κάτι πολὺ σημαντικό, τὸ ὅτι ὁ Κύριος εἶναι καὶ ἄνθρωπος. Θὰ μπορούσαμε εὐκόλα νὰ τὸ προσπεράσουμε, ἀλλὰ μὲ τὶς λίγες αὐτὲς λέξεις μᾶς λέει κάτι τόσο σπουδαῖο.

Ὁ Χριστὸς πεινοῦσε καὶ διψοῦσε ὅπως κι ἐμεῖς. Κρύωνε, ζεσταινόταν, πονοῦσε ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἀκόμα κι ἂν εἶχε τὴ δυνατότητα μὲ ἓνα του λόγο, μὲ μία του σκέψη νὰ σβήσει τὴν πείνα, τὴν δίψα ἢ τὸν πόνο του, δὲν τὸ ἔκανε, γιὰ νὰ γίνει σὲ μᾶς ζωντανὸ παράδειγμα. Νὰ μᾶς δείξει ὅτι γιὰ μᾶς ἀγωνίστηκε καὶ πείνασε καὶ δίψασε καὶ πόνεσε πάνω στὸν σταυρὸ καὶ ἔτσι κι ἐμεῖς νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμά Του.

Ἀπόρησε ἡ γυναῖκα, γιατί οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶχαν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες. «Ἐσὺ Ἰουδαῖος πῶς καὶ μιᾶς μαζί μου;» λέει στὸν Κύριο. «Ἄν ἤξερες τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ σοῦ λέει “Δῶσε μου νὰ πιῶ” ἐσὺ θὰ τὸν παρακαλοῦσες καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό». «Πῶς θὰ ἀντλήσεις τὸ νερό;» ρωτᾶει ἡ Σαμαρείτιδα. «Μήπως λογαριάζεις τὸν ἑαυτό σου καλύτερο ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἰακώβ;». Ἀμφιβάλλει ἡ γυναῖκα στὰ λεγόμενα τοῦ Ἰησοῦ. Δὲν ἔχει ἀκόμα καταλάβει ποιὸν ἔχει μπροστά της. Ἀκόμα βλέπει ἓναν ταξιδιώτη ταλαιπωρημένο, μόνος του. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὴν ἀποπαίρνει. Τί κι ἂν τοῦ μιλάει εἰρωνικὰ καὶ τὸν ἀμφισβητεῖ; Αὐτὸς γνωρίζει τὴν καρδιά της, τὴν προαίρεσή της καὶ γι’ αὐτὸ ἐπιμένει.

«Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ διψήσει καὶ πάλι. Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ θὰ πιεῖ ἀπὸ τὸ νερὸ ποῦ ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω, δὲν θὰ διψήσει ποτέ, ἀλλὰ τὸ νερὸ ποῦ θὰ τοῦ δώσω θὰ γίνει μιὰ ἐσωτερικὴ πηγὴ νεροῦ ποῦ θὰ ἀναβλύζει εἰς ζωὴν αἰώνιον». «Κύριε δῶσε μου τὸ νερὸ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν διψῶ οὔτε νὰ ἔρχομαι ἐδῶ καὶ νὰ ἀντλῶ». Ἀκόμα καὶ τώρα ἡ γυναῖκα πιστεύει ὅτι ὁ

Κύριος μιλάει για ύλικό νερό. Δεν είναι όμως έτσι. Ὁ Χριστός τῆς προσφέρει τὴν δροσιὰ τοῦ παραδείσου, τὴν αἰώνια ζωή. Τῆς προσφέρει μιὰ αἰωνιότητα χωρὶς ύλικές ἀνάγκες, ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀσήμαντα μπροστὰ στὸ πόσο γεμᾶτος νιώθει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ.

«Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλα ἐδῶ». Ἡ γυναῖκα ἀποκρίθηκε: «Δὲν ἔχω ἄνδρα». Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε: «Καλᾶ λές ὅτι δὲν ἔχεις ἄνδρα, διότι πέντε ἄνδρες πῆρες καὶ τώρα ἐκεῖνον ποὺ ἔχεις δὲν εἶναι ἄνδρας σου. Σ' αὐτὸ εἶπες ἀλήθεια». Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπιλέγει ὁ Κύριος νὰ ἀποκαλυφθεῖ στὴν Σαμαρείτιδα. Ὁ καρδιογνώστης τῆς ἀποκαλύπτει τὸ παρελθόν της, ὄχι γιὰ νὰ τὴν κατακρίνει, ἀλλὰ γιὰ νὰ τῆς δείξει ὅτι δὲν εἶναι ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος.

«Κύριε βλέπω ὅτι ἐσὺ εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ λάτρευσαν τὸν Θεό, ἐνῶ ἐσεῖς λέτε ὅτι στὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ποὺ πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός». «Πίστεψέ με γυναῖκα, ὅτι ἔρχεται ὥρα ποὺ οὔτε εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα θὰ λατρεύεται ὁ Πατέρας. Ἐσεῖς λατρεύετε αὐτὸ ποὺ δὲν ξέρετε, ἐμεῖς αὐτὸ ποὺ ξέρουμε, διότι ἡ σωτηρία ἔρχεται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους». Ἐδῶ ὁ Χριστός μας μιλάει στὴν Σαμαρείτιδα ὡς Ἰουδαῖος, καθὼς ἔτσι τὸν βλέπει κι αὐτή. Τῆς λέει λοιπὸν ὅτι ἡ σωτηρία, ὁ Μεσσίας δηλαδή, θὰ ἔρθει ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, προετοιμάζοντας ἔτσι τὸ ἔδαφος, ὥστε νὰ τὸν ἀποδεχθεῖ εὐκολότερα στὴ συνέχεια. Δὲν τῆς λέει ὅμως ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο προσεύχεται σωστότερα καὶ θὰ καταλάβουμε στὴ συνέχεια τὸ γιατί.

«Ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα, καὶ ἦρθε ἤδη, ποὺ οἱ ἀληθινοὶ προσκυνητὲς θὰ λατρεύουν τὸν Θεὸ πνευματικὰ καὶ ἀληθινά, διότι τέτοιοι θέλει ὁ Θεὸς νὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν λατρεύουν. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα κι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν λατρεύουν πρέπει νὰ τὸν λατρεύουν πνευματικὰ καὶ ἀληθινά». Ἡ πίστη τῶν Σαμαρειτῶν εἶναι τυφλή, λερωμένη ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρία. Ἡ πίστη τῶν Ἰουδαίων εἶναι στὸν ἀληθινὸ Θεό, ἀλλὰ εἶναι τυπική, ὑποκριτικὴ καὶ ὄχι καρδιακή. Καμία ἀπὸ τὶς δύο δὲν εὐαρεστεῖ τὸ Θεό, γι' αὐτὸ καὶ ὅλα ἀλλάζουν τώρα μὲ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς θὰ διδάξει τὴν πραγματικὴ πίστη καὶ τὴν προσευχή, ποὺ δὲν θὰ

περιορίζεται ούτε στα Ίεροσόλυμα ούτε στο ὄρος τῆς Σαμάρειας.

Λέει τότε σὲ αὐτὸν ἢ γυναῖκα: «Ξέρω ὅτι θὰ ἔλθει ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν ἔλθει ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὰ γνωρίσει ὅλα». «Ἐγὼ εἶμαι πὺ μιλῶ μαζί σου». Τί μεγάλη τιμὴ γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτή! Νὰ γίνει ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἀνθρώπους ὅπου ὁ Χριστὸς ἀποκαλύπτεται ξεκάθαρα! Συνήθως ὁ Κύριος ἀποφεύγει νὰ πεῖ αὐτολεξεῖ ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Μεσσίας. Ἐδῶ ὅμως τὸ λέει. Βλέπει τὴν προαίρεση τῆς Σαμαρείτιδος, βλέπει ὅτι ἢ γυναῖκα αὐτή θὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τοὺς πρώτους πὺ θὰ μαρτυρήσουν στὸ ὄνομά Του. Ἔτσι τῆς τὸ λέει ξεκάθαρα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μεσσίας, δὲν χρειάζεται νὰ περιμένεις ἄλλο.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἔρχονται οἱ μαθητὲς τοῦ καὶ ἀπόρησαν πὺ μιλοῦσε μὲ γυναῖκα, κανεῖς ὅμως δὲν εἶπε, «Τί ζητᾶς ;» ἢ «Γιατί μιλᾶς μαζί της;». Ἡ γυναῖκα ἄφησε τὴ στάμνα τῆς, πῆγε στὴν πόλη καὶ εἶπε στοὺς ἀνθρώπους: «Ἐλᾶτε νὰ δεῖτε ἓναν πὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα, μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός;». Βγῆκαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πῆγαιναν σὲ Αὐτόν. Ἡ Σαμαρείτιδα, παρ' ὅτι τῆς τὸ ἔχει πεῖ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, διστάζει καὶ δὲν λέει στὴν πόλη ὅτι βρῆκε τὸ Μεσσία. Εἶναι τόσο ταπεινὴ πὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθεῖ ἀμέσως ὅτι ἔγινε ἄξια τέτοιας τιμῆς. Δὲν εἶναι ἔλλειψη πίστεως, ἀλλὰ ταπεινοφροσύνη. Κι ὅμως μὲ αὐτὴ τὴν συμπεριφορὰ τῆς, μὲ τὸ νὰ παρακαλέσει τὸν ὑπόλοιπο κόσμον νὰ ἔρθουν νὰ δοῦν οἱ ἴδιοι τοὺς παρακινεῖ καὶ ἔρχονται ὅλοι μαζί νὰ Τὸν γνωρίσουν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ φάει κι αὐτὸς τοὺς ἔλεγε: «Ἐγὼ ἔχω φαγητὸ νὰ φάω, τὸ ὁποῖο ἔσεῖς δὲν ξέρετε». Ἐλεξαν τότε οἱ μαθητὲς μεταξύ τους: «Μήπως τοῦ ἔφερε κάποιος νὰ φάει;». Ἐχουμε οὐσιαστικὰ μιὰ ἐπανάληψη τῆς συζήτησης πὺ εἶχε μὲ τὴ Σαμαρείτιδα. Τώρα ὁ Κύριος μιλάει γιὰ πνευματικὴ τροφή, ἀλλὰ οἱ μαθητὲς τοῦ δὲν τὸν καταλαβαίνουν.

«Τὸ φαγητό μου εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα ἐκείνου πὺ μὲ ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο του». Τί ὠραῖα λόγια τοῦ Κυρίου μας! Βλέπει τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα, πὺ εἶναι καὶ δικό Του φυσικά, σὰν τροφή. Ἐμεῖς πολλές φορές μᾶς λένε κάτι οἱ

γονεῖς μας νὰ κάνουμε καὶ ἀγανακτοῦμε, ἀντιμιλοῦμε ἢ τοὺς ἀποπαίρουμε. Ὁ Κύριος ὄχι ἀπλὰ δὲν ἀρνεῖται, ἀλλὰ θεωρεῖ ὅτι καὶ μόνο τὸ νὰ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα, τοῦ φτάνει καὶ σὰν σωματικὴ τροφή.

«Δὲν λέτε: “Τέσσερις μῆνες καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται”; Σηκῶστε τὰ μάτια σας, σᾶς λέω, καὶ δεῖτε τὰ χωράφια ὅτι εἶναι ἄσπρα καὶ ἔτοιμα πρὸς θερισμό». Ἦδη ὁ θεριστὴς παίρνει μισθὸ καὶ μαζεύει καρπὸ γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ, γιὰ νὰ χαίρονται ὁ θεριστὴς μαζὶ καὶ ὁ σπορέας. Ἐδῶ ἡ παροιμία εἶναι ἀληθινή, ὅτι ἄλλος σπέρνει καὶ ἄλλος θερίζει. Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νὰ κοπιάσετε κι ἐσεῖς μπήκατε στὸν κόπο. Εἶναι ἔτοιμο τὸ χωράφι γιὰ νὰ θεριστεῖ, ἔτοιμες οἱ ψυχὲς γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸν Χριστὸ μέσα τους. Τὸ ἐπιβεβαιώνει αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν Σαμαρειτῶν ποὺ ἔρχεται πρὸς τὸν Χριστό. Εἶναι ἔτοιμοι γιὰ θερισμὸ καὶ ὁ Κύριος θὰ ἀποστείλει τοὺς μαθητὲς του γιὰ νὰ θερίσουν. Ἄλλος σπέρνει καὶ ἄλλος θερίζει ὅπως λέει. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ σπόρος ποὺ μπαίνει στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ μαθητὲς θὰ γίνουν οἱ θεριστὲς ποὺ θὰ μαζέψουν αὐτὲς τὶς ψυχὲς καὶ θὰ τὶς πᾶνε στὸν Κύριο.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες τῆς πόλης πίστεψαν μὲ αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶπε ἡ γυναῖκα κι ὅταν βγῆκαν νὰ γνωρίσουν τὸν Κύριο, τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνει μαζὶ τους. Αὐτὸς ἔκατσε δύο μέρες ἐκεῖ καὶ πολλοὶ ἀκόμα πίστεψαν στὸ λόγο του. Καὶ ἔλεγαν στὴν γυναῖκα ὅτι πλέον δὲν βασιζόνταν σὲ αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔλεγε, ἀλλὰ σὲ αὐτὰ ποὺ εἶδαν καὶ ἄκουσαν καὶ οἱ ἴδιοι.

Εἶδαμε στὴν περικοπὴ πὼς ἡ πίστη μίας γυναῖκας μπορεῖ νὰ κάνει τὴ διαφορὰ γιὰ μιὰ ὀλόκληρη πόλη. Ὁ Κύριος τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ μπεῖ στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ διδάξει τῆς πίστη της, νὰ μαρτυρήσει γι’ αὐτὴν καὶ νὰ γίνει μία ἀπὸ τὶς Ἁγίες τῆς ἐκκλησίας μας. Ἡ Ἁγία Φωτεινὴ ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία καὶ μαζὶ τῆς ἀκολούθησε καὶ ἡ πόλη τῆς Σιχώρ. Εὐχομαι, ὅταν ὁ Κύριος δώσει καὶ σὲ μᾶς τὴν εὐκαιρία νὰ πᾶμε κοντά Του, νὰ μὴν τὴν διώξουμε ἀλλὰ νὰ τὴν ἀρπάξουμε. Ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Φωτεινὴ ἡ Σαμαρείτιδα ἀς πρεσβεύει γιὰ

ἐμᾶς, ὥστε νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ κερδίσουμε κι ἐμεῖς τὴν αἰώνια βασιλεία. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παραινέσεις Ἁγίων

Οἱ διαπληκτισμοὶ τῶν συζύγων ἀπειλοῦν τὴν ὑπόσταση τῆς οἰκογένειας

Ὅταν σ' ἓνα σπίτι διαπληκτίζονται ὁ ἄνδρας μὲ τὴν γυναῖκα, τό σπίτι δέν θά βρεθεῖ καθόλου σέ καλύτερη κατάσταση ἀπό τό πλοῖο πού θαλασσοδέρνεται, τὴ στιγμή πού ὁ κυβερνήτης διαπληκτίζεται μὲ τόν πηδαλιούχο.

(Εἰς Α' Κορ., ὁμιλ. ΙΘ', 1, MG 61,153 α')

Ἡ οἰκογένεια καταπονεῖται ἀπὸ τίς βιοτικές μέριμνες

Στο σπίτι μᾶς βασανίζει ἡ μέριμνα για τίς βιοτικές μας ἀνάγκες.

(Εἰς Ἀνδριάντας, ὁμιλ. Ι', 1, MG 49,111)

Εἶναι διαφθορά ἢ μεταβολὴ τοῦ σπιτιοῦ σέ θέατρο

Πραγματικά αὐτό εἶναι δεῖγμα τῆς χειρότερης ἀναισθησίας καὶ ἀπόδειξη ψυχῆς παραλυμένης, τό νά μεταβάλλει δηλαδή κανεὶς τό σπίτι του σέ θέατρο καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας νά ἐπιδίδονται σέ τέτοια ἄσεμνα ἄσματα.

(Εἰς Ἡσ., κεφ. Ε', 5, MG 56,62)

«Αὐτόν μόνον ν' ἀγαπᾶς». Ὅχι στίς ἀνδρικές ἐργασίες. Προσοχή στὸν ἔρωτα

Καί ἡ συμπεριφορά, ἄνθος πανέμορφο, σταθερό, ἀπρόσβλητο, γιά τήν γυναίκα πού ἔχει καλή φήμη. Νά σέβεσαι πρῶτα ἀπό ὅλα τόν Θεό, κατόπιν τόν σύζυγό σου, τό μάτι τῆς ζωῆς σου, τόν κυβερνήτη τῆς σκέψης σου, αὐτόν μόνον ν' ἀγαπᾶς καί μόνον αὐτοῦ τήν ψυχή νά γλυκαίνης καί περισσότερο, ἂν σέ ἀγαπάη μέ λεπτότητα, καί ὅταν ἡ ἀγάπη του εἶναι ἀρμονική καί εἶστε δεμένοι μέ τό ἴδιο πνεῦμα. Μήν ἔχης τόσο θάρρος, ὅσο σου δίνει ὁ ἔρωτας τοῦ ἄνδρα σου, ἀλλά ὅσο ἀρμόζει, διότι σέ ὅλα παραμονεύει ὁ κόρος. Σέ ὅλα ὁ κόρος, καί ὁ ἔρωτας πού δέν ἔχει κορεσμό καλλίτερος. Ποτέ, ἐνῶ εἶσαι γυναίκα, μήν ὀρμᾶς σέ ἔργα ἀνδρικά οὔτε νά προσβάλλης τή γενιά σου καί τά ροῦχα σου νά κεντοῦν τήν ἔπαρσί σου, οὔτε τήν σοφία σου αὐτή ἄς ὑποχωρῇ στὸν νόμο τοῦ γάμου. Διότι ὅλα τά τοῦ βίου σας τά ἔνωσε ὁ δεσμός τοῦ γάμου.

Ἡ κακία εἶναι σκοτάδι πνευματικό καί ὀδηγεῖ στήν ἀναισθησία

Εἶναι σκοτάδι πνευματικό ἡ κακία, ἀγαπητέ, εἶναι θάνατος, νύχτα εἶναι ἐξ' αἰτίας της δε βλέπουμε κανένα ἀπό τά καθήκοντά μας, δέν κάνουμε κανένα ἀπό ἐκεῖνα πού πρέπει. Ὅπως ἀκριβῶς οἱ νεκροί εἶναι ἀποκρουστικοί στην ὄψη καί ἀποπνέουν δυσοσμία, ἔτσι καί οἱ ψυχές ἐκείνων πού ζοῦν μέσα στην κακία εἶναι γεμάτες ἀπό πολλή ἀκαθαρσία. Ὅπως οἱ νεκροί ἔτσι καί αὐτοί ἔχουν κλειστά τά μάτια, το στόμα σφραγισμένο, μένουν ἀκίνητοι στο κρεβάτι τῆς κακίας καί μᾶλλον εἶναι περισσότερο ἀξιοθρήνητοι ἀπό τοὺς νεκρούς πού τά ἔχουν πάθει αὐτά. Γιατί αὐτοί εἶναι νεκροί καί για την ἀρετή καί για την κακία, ἐνῶ οἱ κακοί εἶναι ἀναίσθητοι για την ἀρετή καί ὀλοπρόθυμοι για την κακία. Το νεκρό κι' ἂν τον χτυπήσει κανείς, δέν αἰσθάνεται, οὔτε ἀμύνεται, ἀλλ' εἶναι ὅπως ἀκριβῶς το ξερό ξύλο. Ἐτσι καί ἡ ψυχή παύει νά ζεῖ καί εἶναι πραγματικά νεκρή δέχεται καθημερινά ἄπειρα τραύματα καί δέν αἰσθάνεται κανένα, ἀλλ' εἶναι ἀναίσθητη ἀπέναντι σέ ὅλα. Δέν θα ἀστοχήσει κανείς,

ἂν παρομοιάσει τούς κακούς με τρελλούς, με μεθυσμένους, με ἄνθρώπους πού τρικλίζουν.

Ἐκεῖνος πού παραδίνει τον ἑαυτό του στην κακία, σά να εἶναι ναρκωμένος ἀπό κάποια μέθη, δεν αισθάνεται οὔτε αὐτό το στοιχειῶδες πράγμα, ὅτι δηλαδή εἶναι ἄρρωστος. Και αὐτό κυρίως εἶναι το φοβερότερο χαρακτηριστικό τῆς κακίας, το ὅτι δεν ἀφήνει αὐτούς πού μπλέχτηκαν στα δίχτυα της να δοῦν το μέγεθος τῆς καταστροφῆς τους, ἀλλά, ἐνῶ βρίσκονται μέσα στο βουρκο, νομίζουν ὅτι ἀπολαμβάνουν ἀρώματα. Γι' αὐτό ἀκριβῶς και δε μποροῦν να ἀπαλλαγοῦν ἀπό τίς κακές τους συνήθειες, ἀλλά, ἐνῶ εἶναι γεμάτοι σκουλήκια, καμαρώνουν σάν να εἶναι στολισμένοι με πολύτιμα πετράδια.

Οἱ διαπληκτισμοί τῶν συζύγων

ἀπειλοῦν τήν ὑπόσταση τῆς οἰκογένειας

Ἄταν σ' ἕνα σπίτι διαπληκτίζονται ὁ ἄνδρας μέ τήν γυναίκα, τό σπίτι δέν θά βρεθεῖ καθόλου σέ καλύτερη κατάσταση ἀπό τό πλοῖο πού θαλασσοδέρνεται, τή στιγμή πού ὁ κυβερνήτης διαπληκτίζεται μέ τόν πηδαλιούχο.

(Εἰς Α' Κορ., ὁμιλ. ΙΘ', 1, MG 61,153 α')

Ἡ οἰκογένεια καταπονεῖται ἀπό τίς βιοτικές μέριμνες

Στο σπίτι μᾶς βασανίζει ἡ μέριμνα για τίς βιοτικές μας ἀνάγκες.

(Εἰς Ἀνδριάντας, ὁμιλ. Γ', 1, MG 49,111)

Εἶναι διαφθορά ἡ μεταβολή τοῦ σπιτιοῦ σέ θέατρο

Πραγματικά αὐτό εἶναι δεῖγμα τῆς χειρότερης ἀναισθησίας καί ἀπόδειξη ψυχῆς παραλυμένης, τό νά μεταβάλλει δηλαδή κανεῖς τό σπίτι του σέ θέατρο καί τά μέλη τῆς οἰκογένειας νά ἐπιδίδονται σέ τέτοια ἄσεμνα ἄσματα.

(Εἰς Ἡσ., κεφ. Ε', 5, MG 56,62)

«Αὐτόν μόνον ν' ἀγαπᾶς». Ὅχι στὶς ἀνδρικές ἐργασίες. Προσοχή στὸν ἔρωτα

Καί ἡ συμπεριφορά, ἄνθος πανέμορφο, σταθερό, ἀπρόσβλητο, γιὰ τὴν γυναίκα πού ἔχει καλή φήμη. Νά σέβεσαι πρῶτα ἀπὸ ὅλα τὸν Θεό, κατόπιν τὸν σύζυγό σου, τό μάτι τῆς ζωῆς σου, τὸν κυβερνήτη τῆς σκέψης σου, αὐτόν μόνον ν' ἀγαπᾶς καί μόνον αὐτοῦ τὴν ψυχὴ νά γλυκαίνης καί περισσότερο, ἂν σέ ἀγαπάη μέ λεπτότητα, καί ὅταν ἡ ἀγάπη του εἶναι ἀρμονική καί εἶστε δεμένοι μέ τό ἴδιο πνεῦμα. Μὴν ἔχης τόσο θάρρος, ὅσο σοῦ δίνει ὁ ἔρωτας τοῦ ἄνδρα σου, ἀλλά ὅσο ἀρμόζει, διότι σέ ὅλα παραμονεύει ὁ κόρος. Σέ ὅλα ὁ κόρος, καί ὁ ἔρωτας πού δέν ἔχει κορεσμό καλλίτερος. Ποτέ, ἐνῶ εἶσαι γυναίκα, μὴν ὀρμᾶς σέ ἔργα ἀνδρικά οὔτε νά προσβάλλης τὴ γενιά σου καὶ τὰ ροῦχα σου νά κεντοῦν τὴν ἔπαρσί σου, οὔτε τὴν σοφία σου αὐτὴ ἄς ὑποχωρῇ στὸν νόμο τοῦ γάμου. Διότι ὅλα τὰ τοῦ βίου σας τὰ ἔνωσε ὁ δεσμός τοῦ γάμου.

Ἡ κακία εἶναι σκοτάδι πνευματικό καί ὀδηγεῖ στὴν ἀναισθησία

Εἶναι σκοτάδι πνευματικό ἢ κακία, ἀγαπητέ, εἶναι θάνατος, νύχτα εἶναι ἐξ' αἰτίας τῆς δε βλέπουμε κανένα ἀπὸ τὰ καθήκοντά μας, δέν κάνουμε κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα πού πρέπει. Ὅπως ἀκριβῶς οἱ νεκροὶ εἶναι ἀποκρουστικοὶ στὴν ὄψη καὶ ἀποπνέουν δυσοσμία, ἔτσι καὶ οἱ ψυχές ἐκείνων πού ζοῦν μέσα στὴν κακία εἶναι γεμάτες ἀπὸ πολλὴ ἀκαθαρσία. Ὅπως οἱ νεκροὶ ἔτσι καὶ αὐτοὶ ἔχουν κλειστά τὰ μάτια, τὸ στόμα σφραγισμένο, μένουν ἀκίνητοι στὸ κρεβάτι τῆς κακίας καὶ μᾶλλον εἶναι περισσότερο ἀξιοθρήνητοι ἀπὸ τοὺς νεκρούς πού τὰ ἔχουν πάθει αὐτά. Γιατί αὐτοὶ εἶναι νεκροὶ καὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ γιὰ τὴν κακία, ἐνῶ οἱ κακοὶ εἶναι ἀναισθητοὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ ὀλοπρόθυμοι γιὰ τὴν κακία. Τὸ νεκρὸ κι' ἂν τὸν χτυπήσει κανεὶς, δέν αἰσθάνεται, οὔτε ἀμύνεται, ἀλλ' εἶναι ὅπως ἀκριβῶς τὸ ξερὸ ξύλο. Ἐτσι καὶ ἡ ψυχὴ παύει νὰ ζεῖ καὶ εἶναι πραγματικά νεκρὴ δέχεται

καθημερινά ἄπειρα τραύματα και δεν αισθάνεται κανένα, ἀλλ'εἶναι ἀναίσθητη ἀπέναντι σέ ὅλα. Δεν θα ἀστοχήσει κανείς, ἂν παρομοιάσει τούς κακούς με τρελλούς, με μεθυσμένους, με ἀνθρώπους πού τρικλίζουν.

Ἐκεῖνος πού παραδίνει τον ἑαυτό του στην κακία, σά να εἶναι ναρκωμένος ἀπό κάποια μέθη, δεν αισθάνεται οὔτε αὐτό το στοιχειῶδες πράγμα, ὅτι δηλαδή εἶναι ἄρρωστος. Και αὐτό κυρίως εἶναι το φοβερότερο χαρακτηριστικό τῆς κακίας, το ὅτι δεν ἀφήνει αὐτούς πού μπλέχτηκαν στα δίχτυα τῆς να δοῦν το μέγεθος τῆς καταστροφῆς τους, ἀλλά, ἐνῶ βρίσκονται μέσα στο βουρκο, νομίζουν ὅτι ἀπολαμβάνουν ἀρώματα. Γι'αὐτό ἀκριβῶς και δε μποροῦν να ἀπαλλαγοῦν ἀπό τίς κακές τους συνήθειες, ἀλλά, ἐνῶ εἶναι γεμάτοι σκουλήκια, καμαρώνουν σάν να εἶναι στολισμένοι με πολύτιμα πετράδια.

Συναξάριον

Ἅγιος Ἀθανάσιος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστιανουπόλεως

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος γεννήθηκε στήν Καρύταινα Γορτυνίας γύρω στό 1640 και τὸ κοσμικό του ὄνομα ἦταν Ἀναστάσιος Κορφηνός.

Ὅταν ἦταν σέ ἡλικία γάμου οἱ γονεῖς τοῦ παρὰ τὴν ἐπιθυμία του νὰ γίνει μοναχὸς τὸν ἀρραβώνιασαν χωρὶς τὴν σύμφωνη γνώμη τοῦ με τὴν κόρη ἐνὸς πλούσιου ἄρχοντα ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ὑπακούοντας στήν πατρικὴ ἐντολὴ νὰ προμηθευτεῖ τὰ ἀπαραίτητα τοῦ γάμου ἀπὸ τὸ Ναύπλιο πέρασε ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας στὸ Βιδόνη και ζήτησε θεῖα φώτιση. Τὸ βράδυ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τὸ Ναύπλιο εἶδε στὸν ὕπνο του τὴν Παναγία μαζί με τὸν Τίμιο Πρόδρομο, ἡ ὁποία τὸν ἀποκάλεσε με τὸ ὄνομα πὸ θὰ λάμβανε ἀργότερα ὡς μοναχὸς και τοῦ εἶπε τὰ ἀκόλουθα: «Σκεῦος ἐκλογῆς και ὑπηρετῆς τοῦ Υἱοῦ μου ἐπιθυμῶ νὰ γίνεις, Ἀθανάσιε. Ἀπέστειλε λοιπὸν τοὺς

δούλους σου με τὰ νυμφικὰ ἱμάτια πρὸς τὸν πατέρα σου καὶ ἡ κόρη ἄς συζευχθεῖ ἄλλον ἄνδρα. Ἐσὺ δὲ νὰ πορευθεῖς στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ λάβεις ὅ,τι ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου ηὐδόκησε». Ὁ Ἀναστάσιος ἔπραξε αὐτὰ πού τοῦ εἶπε ἡ Παναγία, πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη ὅπου ἔγινε μοναχὸς μετὸ ὄνομα Ἀθανάσιος καὶ κατόπιν χειροτονήθηκε διάκονος καὶ πρεσβύτερος.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πρώτης πατριαρχείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰακώβου, ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος χειροτονεῖται Μητροπολίτης Χριστιανουπόλεως. Ἡ κατάσταση τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἁγίου ἦταν ἐκκλησιαστικά, ἠθικά καὶ οἰκονομικὰ ἀπελπιστική. Ὁ Ἅγιος ἄρχισε ἀμέσως τὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὰ διάφορα προβλήματα καὶ νὰ βελτιώσει τὴν ἐκεῖ κατάσταση. Πρῶτο του μέλημα ἦταν ἡ ἐξεύρεση κατάλληλων νέων γιὰ τὸ ἱερατικὸ ἀξίωμα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ σύστησε σχολεῖα γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν ὑποψηφίων. Ἐπίσης φρόντισε γιὰ τὴν ἐπισκευὴ καὶ συντήρηση τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ τῶν μοναστηριῶν.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ ποίμνιό του ἦταν μοναδική καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε ἤδη ἀπὸ τὴν ἐπίγειά του ζωὴ νὰ ἐπιτελεῖ θαύματα. Κοιμήθηκε μετὰ ἀπὸ ὀλιγοήμερὴ ἀσθένεια, ἐνῶ ὅταν ἔγινε ἡ ἐκταφή του τὸ ἱερὸ λείψανο βρέθηκε στὸ μεγαλύτερο μέρος του ἀδιάλυτο καὶ μυροβόλο.

Ἡ μνήμη του τελεῖται στὶς 17 Μαΐου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην, καὶ τιμώντας τὸ σῶμά σου, καὶ πανευλαβῶς προσκυνοῦντας τὴν μυρίπνοον Κάραν σου, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἰκέτευε Χριστὸν τὸν ἀγαθόν, καὶ ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβείαις, τῶν κινδύνων σῶζε, ὃ ἅγιε Ἀθανάσιε. Ἔχων δὲ καὶ συμπρεσβευτήν, τὸν μέγαν Κυρίου Πρόδρομον, ἔσο ἀοράτως τῆς Μονῆς, φρουρὸς καὶ προπύργιον.

Δρώμενα

Αφιέρωμα στην Γενοκτονία τῶν Ποντίων.

Οἱ κρυφοχριστιανοὶ τῆς Μ. Ἀσίας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣΙΑΣ ΓΟΧ ΒΑΛΛΑΟΣ

19 Μαΐου
Ἡμέρα μνήμης
Γενοκτονίας
τῶν Ἑλλήνων
τοῦ ΠΟΝΤΟΥ

Αφιέρωμα στὴν Γενοκτονία
**"Οἱ Κρυφοχριστιανοὶ
τῆς Μ. Ἀσίας"**

Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου
26/5 ν.ἡμ
Στις 19:00
Αἴθουσα Καθεδρικοῦ Ναοῦ
Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν

Σύνδεσμος: <https://calendarly.com/bisshopfigr/meet-with-us>

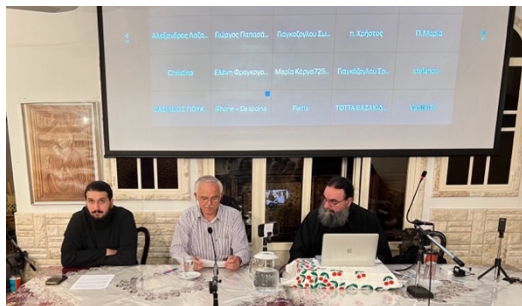
1. Περίψτε στὸν σύνδεσμο καὶ θὰ σᾶς ἐμφανιστεῖ τὸ ἡμερολόγιο
2. Περίψτε ἐπίσης στὴν ἡμερομηνία 26 καὶ θὰ ἐμφανιστεῖ τὰ στοιχεία καὶ πρέπει νὰ συμπληρώσετε γιὰ νὰ ἀποκλιθεῖτε ἢ ἐγγραφῆ σας.
3. Μετὰ τὴν ἀποκλήρωση τῆς ἐγγραφῆς σας θὰ ἐρθεῖ ἀυτόματα ὁ σύνδεσμος ZOOM στὸ e-mail καὶ δηλώσετε.

Τὴν Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου 26/5 ν. ἡμ. στὴν αἴθουσα τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὡς ἀφιέρωμα στὴν Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου, πραγματοποιήθηκε ὁμιλία μὲ θέμα «Οἱ κρυπτοχριστιανοὶ στὴν Μ. Ἀσία». Κύριος ὁμιλητῆς ἦταν ὁ κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, ἀξιωματικὸς ἐν ἀποστρατεία, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα χρησιμοποιῶντας στοιχεῖα ἀπὸ πλούσια βιβλιογραφία, τεκμηριωμένες πηγές, ἔρευνες προσωπικὲς καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων, καθὼς καὶ βιώματα ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν σημειωθεῖ κατὰ καιροῦς, ἀπὸ παλαιότερα μέχρι σήμερα.

Τὸν πρῶτο λόγο εἶχε ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, ὁ ὁποῖος ἔκανε μιὰ σύντομη εἰσαγωγή, καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ πατὴρ Ῥαφαὴλ Ἀβραμίδης ἀνέφερε τὸ πλούσιο βιογραφικὸ τοῦ κ. Ἰωάννη Παπαδόπουλου.

Έπειτα, ο κύριος όμιλητής παρέθεσε λεπτομερῶς τὰ ιστορικά γεγονότα και τις μαρτυρίες ανθρώπων που αποδεικνύουν τὸ πῶς οἱ Κρυπτοχριστιανοὶ καταφέρνουν ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφή τῆς Σμύρνης και τὴ Γενοκτονία των Ποντίων νὰ ὑπάρχουν μέχρι σήμερα. Σημείωσε χαρακτηριστικὰ ὅτι ἡ ὀρθόδοξη πίστη τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει σβῆσει και, παρόλη τὴν πίεση τοῦ μουσουλμανικοῦ καθεστῶτος, οἱ Χριστιανοὶ σὲ ὅλες τις βαθμίδες ὑπάρχουν και ζοῦν ὑπὸ τὴν κάλυψη ἄλλοι τοῦ ἀπλοῦ πολίτη, ἄλλοι τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ στρατοῦ και ἄλλοι ἀκόμα και τοῦ χότζα στὸ τζαμί. Ἀξιοσημείωτο εἶναι, σύμφωνα με τὸν ὀμιλητή, πὼς σὲ πολλὰς ἔρευνες ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι τὸ dna τῶν Τούρκων αὐτῶν τῶν περιοχῶν ἔχει βρεθεῖ σὲ ποσοστὸ 95% Ἑλληνικό.

Τέλος, στὴν ὀμιλία παρέστησαν οἱ ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας, πιστοὶ ἀπὸ ὅλες τις ἐνορίες μας, ἐνῶ δόθηκε και ἡ δυνατότητα ὅσοι θέλουν νὰ παρακολουθήσουν ἀπὸ μακριὰ μέσω διαδικτυακῆς πλατφόρμας.

Ἀκολουθεῖ τὸ Βιογραφικὸ τοῦ κ. Ἰωάννη Παπαδόπουλου

Ὁ Ἰωάννης Παπαδόπουλος γεννήθηκε στὴ Δάφνη Βοΐου τὸ 1962 και κατοικεῖ μόνιμα στὴν Πτολεμαΐδα. Ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ

Γυμνάσιο και τὸ Λύκειο Τσοτυλίου τὸ 1977 καὶ τὸ 1980 ἀντίστοιχα. Εἶναι ἀπόφοιτος τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων (1984), τῆς Σχολῆς Τεχνικῆς Ἐκπαίδευσης Ἀξιωματικῶν Μηχανικοῦ (Πολιτικὸς Μηχανικὸς Δομικῶν Ἔργων) (1993), τοῦ Τμήματος Πολιτικῶν Μηχανικῶν τοῦ Δημοκρίτειου Πολυτεχνείου Θράκης (1997) καὶ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Παιδαγωγικῆς καὶ Τεχνικῆς Ἐκπαίδευσης (2005).

Εἶναι παντρεμένος ἀπὸ τὸ 1991 μὲ τὴν Ὀλγα Κοσκερίδου καὶ πατέρα δύο παιδιῶν, τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Χρυσοβαλάντη.

Ἐπηρετήσε στὸν Ἑλληνικὸ Στρατὸ ἀπὸ τὸ 1980 μέχρι τὸ 2006, ὅταν καὶ ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του καὶ ἀποστρατεύθηκε οἰκειοθελῶς. Διατέλεσε ἐπίσης καθηγητὴς στὸ ΤΕΙ Κοζάνης ἀπὸ τὸ 2006 ἕως τὸ 2011 καθὼς καὶ προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Παλλαϊκῆς ΑΜΥΝΑΣ – ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΧΕΔΙΑΣΗΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ τῆς τότε Νομαρχιακῆς Αὐτοδιοίκησης Κοζάνης, ἀπ’ ὅπου παραιτήθηκε τὸ 2010.

Ἀρθρογραφεῖ τακτικὰ στὴν ἔφημερίδα «ΚΟΖΑΝΗ». Ἄρθρα του ἔχουν δημοσιευθεῖ ἐπίσης στὸ περιοδικὸ my Voio καὶ σὲ τοπικὲς ἔφημερίδες τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, καθὼς καὶ σὲ περιοδικὰ καὶ σὲ ἱστολόγια κυρίως ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ περιεχομένου.

Εἶναι μέλος τοῦ ΔΣ τῆς Ἐνώσεως Ἀποστράτων Ἀξιωματικῶν Νομοῦ Κοζάνης, τοῦ Συλλόγου Ζωγράφων Θεσσαλονίκης καὶ Β. Ἑλλάδος καὶ διατέλεσε πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Φίλων Εἰκαστικῶν Τεχνῶν Ἑορδαίας γιὰ τρεῖς συνεχόμενες θητεῖες.

Ζεῖ μόνιμα στὴν Πτολεμαΐδα, ὅπου διατηρεῖ ἓνα Ἔργαστήρι Ψηφιδωτοῦ καὶ Ἀγιογραφίας μὲ τὴ σύζυγό του Ὀλγα. Ἔργα τους βρίσκονται πλέον σὲ ναοὺς καὶ ἰδιωτικὲς συλλογές, σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικὸ

Ὁμιλία τοῦ Παραλύτου ἢ ὁποῖα ἐκφωνήθηκε στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου Θέρμης Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸν ποιμενάρχη μας

Πατήστε ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν ἀκούσετε

Κωδικός > 24052602

Ἐάν θέλετε νὰ λαμβάνετε δωρεάν στό e-mail σας τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικό «Πνευματικά Σημειώματα» μπορείτε νὰ στείλετε στὴν διεύθυνση imthesgrafeio@gmail.com τὰ στοιχεῖά σας. Ὄνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο με θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικά Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἑπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ.Ν.ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

